

Fælles Front til Værge for vore Interesser.

(Sluttet).

Hertil kommer at en Ferskfiskepris paa 11 Øre pr. kg i Virkeligheden, samfundsmæssig set, er et Tab paa 1 Krone paa Skippundet, hvilket fremgaar af følgende:

Ved en Pris paa Fisken af 11 Øre pr. kg, hvad enten den leveres til Saltning (uden Hoved) eller til Ferskfiskeeksport (med Hoved) vil 13 Centner Ferskfisk uden Hoved give 13 Kr. mindre end om den blev solgt med Hoved.

13 Centner Fisk uden Hoved vil imidlertid, forarbejdet til Klipfisk give i Arbejdsløn: Flækning, Rengøring, Saltning og Omsaltning ca. 5 Kr. Vaskning for Saltet, Tørring og Pakning ca. 16 Kr. Samlet Arbejdsløn: 21 Kr.

I foranstaaende Tilfælde med samme Pris pr. kg for Fisken, leveret med eller uden Hoved, til Ferskfiskeeksport eller til Forarbejdning til Klipfisk, vinde Fiskerne og Arbejderne 4 Kr. pr. Skippund ved at Fisken bliver forarbejdet til Klipfisk. Skal der, samfundsmæssig set, være den mindste Smule Fordel med Ferskfiskeeksporten, maa Ferskfiskeprisen ligge mindst 3 Øre pr. kg højere end Prisen paa Raafisken, der leveres til Klipfiskeforarbejdning.

Tidene er daarlige. Vi Fiskere har allermindst Raad til at afse selv den mindste Fortjeneste. Vi samledes derfor for at drøfte Situationen. Hr. Thomsen og de danske Fiskere blev indbudt til Model, men de gad desværre ikke møde, hvilket vi var meget ked over. Vi mente, at det ikke vilde være uden Betydning, at være danske Kollegaer lærte vore Kaar og de faktiske Forhold her oppe at kende. Vi var derfor særlig ked af, at de undlod at overvære vore Forhandlinger.

Paa dette Møde blev der vedtaget at stifte et „fæderamannafelag“, samt under ingen Omstændighed at sælge vor Fisk til en mindre Pris pr. kg, end der gaves paa andre Pladser paa Færøerne. Dette gjaldt ikke mindst med Hensyn til Ferskfisken. Skulde der for Fremtiden blive Tale om Eksport af Ferskfisk, maatte denne op i en Pris, der gav en ogsaa samfundsmæssig

ÚR SUDUROY

VÍGSLAN VIÐ ÁRASKIFTI

Sum rúmdarglógvið friðað
— mótt himni pígrimslíð —
og stírdar sálir biðja,
tey vónbrot úttan mið.

„Mær gránað er nú hárið
— í fjør eg brúður stóð.“

Svá biva kemst mær árið
sum vón við stjórnuð.

„Mær ringja himnaklökkur
— mítt lív í tónum fer:
ein endaleysur flokkur
í endaleysu verð.

Nú dóttur, ársins spíra,
er brúdarkransur tín
— lat stjórnuleiðir stýra.
Kom, vat nú vígða vín.

So nígum vára lundir
við lívs og deyðans fundir.“

P. M. DAM.

sigt set positiv Fordel fremfor at lade Fisken virke til Klipfisk.

Det skal til sidst noteres, at vor Sammenslutning medførte den ønskede Prisstigning for den til Saltning sløjede Fisks Vedkommende.

Ferskfiskeprisspørgsmaalet bliver først aktuelt til næste Aar. Men dette kan vel ogsaa løses.

Útróðramaður.

Á Føroya lögtingi 1933.

Telefonmál.

Johan Poulsen (framsøgumaður) segði, at nevndin hevði kannað starv millumtinganevndar og hevði einki at finnst at. Hann bar nevndarinnar vegna

fram uppskot um sum vanligt at seta eina millumtinganevnd at taka sær av telefonmálinum millum tingseturnar 1933—34.

Hann greiddi annars frá, at menn oftum høvdu haft á máli, at telefonfakstirnir vóru ov hogir. Men sum státt var, mátti hann frá at hekkta fakstirnir. 5 oyru í hætting fyrri tær biligu samtalurnar vildi týða yvir 5000 kr. Ein lækking av teim dýraru samtalunum (60 oyru) við 10 oyru týddi yvir 6000 kr. Til samans um 12.000 kr. Nevndin helt eingi líkindi vera fyrri at hekkta, tí telefonin stóð fyrri stórarvi viðkan, t. d. kaðal yvir Skopunarfjørð. Í stóðum, t. d. í Vágoyinni, var verkið „yvirbelastað“, so nýggjar linjur máttu leggjast sum skjótast. Kring um landið torvaði telefonini stóra umvøling. Hertil kom spurningurin um Suduroyakaðalin. Skuldi hann verða lagdur, kom hann at kosta ógvuliga nógv. „Smírla“ hevði fingið 25000 kr. av telefonpeninginum og uppskot var frammí um, at telefonin skuldi galda árliga 10.000 kr. av „Smírla“ undirskoti.

Framsøgumaðurin greiddi víðari frá, at tingið ifjor hevði biðið millumtinganevndina kanna eftir, um telefonin stóð seg við at ganga burtur frá núverandi skipan. Nú fara innokurnar og útreiðslurnar við Havnarstöðini gjøgnum felagskassan. Um Havnin eins og hinar kommunurnar tók stóðina, vildi tað eingin lætti verða fyrri tingið. Havnin hevði stórar fyrminur, tað var sátt: lónirnar vóru stórar og góvu skalt og aðrar forðeliir. Men um Havnin tók stóðina, vildu innokurnar við stóðini: t. d. boð, „ekstra-gebyr“, „festblankettir“ o. s. fr. kunna klára útreiðslurnar.

Nevndin mælti tí frá nakrari broyting. Hann talaði so um býráðsins umsókn viðvíkjandi alarmlökkum, ein spurningur, nevndin meinti mátti útsetast. Síðani greiddi hann frá eini umsókn frá J. P. Bærntsen í Trongsivági, ið bað um eina telefon til hús síni inni í Trongsivágshotni, ein telefon, ið umsóknarmaðurin segði, vildi hava

almennan týdning, t. d. fyrri Hvalbingar á veg til Tvøroyri ella Hvalbæ eins og fyrri torvfólk. Men skuldi harra Bærntsen at gjalda vanligar „avstandstakstir“, kom telefonin at kosta honum um 140 kr. Hetta hevði ein arbeiðsmaður ikki ráð til. Bærntsen bjóðaði at galda 60 kr. Men nevndin helt seg heldur ikki í hesum føri kunna ganga við til at seta fakstirnir niður.

P. M. Dam undirskrifaði, at fólk gramdu seg yvir, at telefonin var ov dýr, og at mangur tess vegna hvepti seg undan at nýta hana so nógv, sum hon annars hevði verið nýtt, um fakstirnir vóru lægri. Tað var tí ein spurningur, um tingið ikki peningaliga sæð hevði vunnid við at hekkta fakstirnir eitt sindur. Hann harmaðist yvir, at nevndin ikki hevði hildið seg kunna bera í uppskot at hekkta telefongjaldið fyrri J. P. Bærntsen. Tað var fullt út rætt, sum umsóknarmaðurin hevði tikið fram, at henda telefon kom at hava almennan týdning. Í Trongsivágssali varð skorin ein hópur av torvi. Um summarið var tí altíð fólk farið har inn, og tað hevði verið lókt hjá teimum at kunnað nýtt telefonina. Bæði Hvalbingar og Sandvíkingar gingu tíðum upp á Tvøroyri. Oftani var seint farið frá húsum — myrkur og óveður kundi koma á. Tað hevði verið lagaligt at kumað kroka har inni, um boð kundi fingist til húsa, so fólk ikki livdu í ótta. Tað var eisini ein órættur ikki at royna at hjálpa einbýlismanninum, ið annars hevði tað so trupult og tvørligt viðvíkjandi øllum sambandi við onnur menniskjur, og aðrar bygdir. Samfelagið skyldaði at styðja og hjálpa tílikum monnum — tað varð gjørt í øðrum londum, har menn sóu og skiltu týdningin av, at landið varð gronkað.

Tingið helt tess verri við nevndini eisini í hesum máli, so J. P. Bærntsen fekk onga telefon.

Broytan av „konkurslógin“.

Í tvey ár hevur verið samtykt lóg, ið kann verða uppá væntaðan fong. Henda lógin hevur bert verið fyrbils. Men reiðararnir hava aftur í ár borið málið inn á ting við ynski um at víðka lógina soleiðs, at hon tryggjar ópanitós betur.

Uppskotið var tikið við um at skoyta uppi lógina, at um aftur-

KAREN

Øvre i Vestjylland ligger en gulmalet lille Landejendom med tre Fløje. Ved Stuehusgavlen, som vender ud mod Landevejen sidder en lille Pige og modellerer forskellige Smaadyr af en Klump Ler, som hun har hentet i sin Faders Mergelgrav. Den lille Navn er Karen. Hun sidder der saa fredeligt med Leret; og det er godt, at hun ikke ved hvorledes hendes saa omskiftende Livshistorie skal blive. Som hun sidder der, er hun et levende Billede paa en lille Landsbypige, som saa mange Malere har gengivet paa Lærredet. Men hun er alligevel ikke en ganske almindelig Bondepige. I et spartansk Hjem er hun vokset op, Faderen er Landmaa-

ler og Moderen en Degnedatter, men Karens Skolegang er kun som en Bondepiges, andre Talenter, som hun har faaet i Vugge gave, maa hun selv uddanne, og dertil er hun ogsaa meget flittig. Penge kan Karen ikke faa flere af end den 5 Øre, som hendes Fader har for Skik at give sine Børn hver Søndag, og hun maa derfor lave sit Arbejde af nogle primitive Ting, som ikke koster Penge. Naar hun skal lave et Broderi, maa hun nøjes med at faa et gammelt Strompeskaft, som har flere forskellige Farver og er ringede, saaledes som man brugte dem paa den Tid. Det gik storartet med at trække det og faa et lille Stykke Sækkelærred at sy

det paa, men det var ogsaa umaaelig tilfredsstillende for den lille Fantasi.

Forældrene kunde godt se, at hun havde Evner, men de havde seks Børn i Flokken, saa der var mange, der skulde have Mad hver Dag — og der blev ikke Raad til nogen ekstra Uddannelse for Karen. Da hun var fyldt fjorten Aar, kom hun straks ud at tjene. Hendes første Plads var saadan, at hun skulde sove hjemme om Natten og den følgende Morgen gaa et langt Stykke Vej til sin Plads. Men Karen var altid saa glad, saa man ofte mødte hende syngende disse Salmer, som hendes Barnesjæl endnu længtes efter.

Men Karen havde ikke Lyst til altid at blive der hjemme paa Hedeegnen. Hun havde Længselen efter at komme ud i Verden. Da hun var fyldt 16

Aar, skulde hun rejse mange Mil bort fra sit Hjem og være i Huset hos sin Moster. Der blev Karen eet Aar, saa havde hun lært saa meget, saa hun fløj paa selvstændige Vinger ud i Livet.

Karen havde sat sig et Maal, hun vilde lære noget og vilde blive til noget ved sit eget Arbejde. Hendes første Stilling i det fremmede var som Hus-holdningslev paa et stort Gods, hvor der var Tjenestefolk i Massevis. Men Karen passede sin Gerning og blandede sig aldrig med nogen, som vilde fore hende paa Afveje. Hendes gudfrygtige Forældre havde lært hende at bede til Gud, at han vilde bevare hende, hver Morgen, hun stod op, og hver Aften, hun gik til Ro, og deres Røst hørte hun endnu og var lydig imod den. Nu syntes hun, at

hun havde drevet det til noget stort, hun fik jo ti Kroner maanedlig i Løn — og for hende var det en stor Formue. Na kunde hun faa Raad til at købe nyt Garn og Kannevas, saa hendes Lyst og Evne til Broderikunsten kunde blive videre uddannet. Naar de andre unge Piger havde Lyst til at gaa ud og more sig, sad Karen hjemme og broderede, og indtil hendes tyvende Aar gled Aarene uskyldigt og rent hen.

Saa mødte hun sin første onde Skæbne — naturligvis i en Mandspersons Skikkelse, og han var ikke hendes lille uerfarne Person værdig. Det var en Gæst, som ofte kom paa Besøg paa det Gods, hvor hun opholdt sig og havde været de sidste to Aar. Han efterstræbte hende allevegne, sad hun i Haven med sit Haandarbejde, saa